

έλευτρο τῆς σκέψης, εἴτε γιὰ ἐπιστημονικά, εἴτε γιὰ κοινωνικά ζητήματα, (κι ἀν ἔζούστες ἔδω, θὰ ἡρησμοποιοῦσε καὶ τὸ λόγο του γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζῆτημα), δὲν παραλλάξει ἀπορεύγει τὰ ἀφρογμένα καὶ δογματικά, καὶ δῆλους τοὺς κοινοὺς τόπους τῆς ἐπίσημης ρητορείας, καὶ τὴ μακρὰ καὶ ἱεροφαλτική, νὰ ποῦνε, φράσαι, ρητορεύει, τὰ νὰ μιλῇ, μὲ κοντές φράσεις, μὲ τὴν παρτηρίση, μὲ τὰ ζωγραφιστά, μὲ τὰ πράγματα, μὲ τὰ ερετίταις φάσεις τοῦ Ταίν, ἐνος ἑποὺς μεγάλους δασκάλους του, μὲ ὅλο τὸ βίρος καὶ μὲ τὴν εἰλικρίνεια τῆς ζωῆς.

Κ.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ HEARN

Τῆς προάλλες διαβάσπαιε ποὺ Reuter τὰ τηγεργαφῆματα τὸ θάνατο του στὸ Τόκιο. Μιὰ Λιβρεπούλ-ζωη φημερίδα σημειώνει τάχολουνθα γιὰ δάντον καὶ τὰ μεταφράζω γιὰ τοὺς ἀναγνῶτες τοῦ ἀγαπητοῦ μού «Νουμᾶ». Εἶτας καθὼς θὰ δητε μισο-Ρωμός...

Chiensis

Ο Λευκαδίος Hearn γεννήθηκε στὴν Ἀγία Μαρία στὰ 1850 ἀπὸ πατέρος Πέλλαντεζ καὶ μάνικα Ρωμία καὶ μποσεὶ σωστὰ νὰ ὄνομαστῃ ἔνας ἀπὸ κείνους ποὺ ἔκαναν τὴν Ἀγγλο-Γιαπωνέζικη συμμαχία. Στὰ 1869 πῆγε στὴν Ἀμερικὴ καὶ άρχισε τὸ στάδιο του δουλεύοντας; σ' ἔνα τυπογραφεῖο. Ἐπειτα σιγά σιγά ἔγινε δημοσιογράφος. — Μὲ τὸν καιρὸν καὶ τὴν Ικανότητα του ποὺ καντοπλάκωνε τὴ μεγαλοφύτε, κατέντησε νὰ θεωρεῖται ζήρωπος σπουδαῖος.

Στὰ 1890 πῆγε στὴν Γιαπωνία ἔγινε, ὑπήκοος Γιαπωνέζος καὶ πῆρε γυναίκα τοῦ τόπου ἀπὸ τὰ 1896 λίου μὲ τὰ 1903 παράδινε Ἀγγλικὴ φιλολογία στὸ πανεπιστήμιο του Τόκιου.

Είναι πολὺ γνωστὸς ἀπὸ τὰ σκίτσα του γιὰ τὴ Γιαπωνέζικη ζωή, τὰ ὅποια μὲς φανέρωσαν πῶς εἰχε μέσον του ἀλληλινὴ ποίηση. Καταλαβαίνοντας τὸ Γιαπωνέζικο χαρακτῆρα καλήτερο ἀπὸ κάθε ἀλλον Εὐρωπαῖο, μπόρεσε νὰ δειξῃ στὴν Εύρωπη τὰ εὑγενῆ, χαραχτηριστικὰ τῶν νέων συμπατριωτῶν του, τὴν τρυφερότητα τοῦ χαρακτῆρα τους, τὸν πατριωτισμὸ τους τὸ μεγάλο, τὴν εὔσεβεια τους. — Οποιος μελέτησε τὸ βιβλίο του τὸν «Κόκορο» ή «ὅξω στὴν Ἀνατολὴ» δὲ μποροῦσε νὰ ἔχῃ κομμικὴ ἀμφιθολία πῶς ἡ Γιαπωνία, θάδειχνε στὸ σημερινὸ τὸν πόλεμο, τὶς ἥρωικὲς ἀρετὲς τῷ στρατιωτῶ καὶ τῷ ναυτῶ της, ἀρετὲς ποὺ φανερώθηκαν σὲ κάθε περίσταση ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τὴν τορπιλλῶν στὶς

3 τοῦ περασμένου, ήσια μὲ τὴ μάχη τοῦ Λιασογιάγκ. "Ολαὶ αὐτὰ εἰναι δόλοφάνερα στὰ ἔργα του. Ταῦλεπτε μὲ μάτι ποιητῆς πολλὲς φορὲς κατάντησε προφήτης καὶ οἱ παραπτηρῆσες του γιὰ τὴν Γιαπωνέζικη τὴν καθημερινὴ ζωὴ εἶναι γραμματικές σὲ ὄφος ποὺ θὰ ζήσῃ γιατὶ ἔχει μεγάλη ντελικατέτζα καὶ λαμπρούς στοχασμούς.

(Μετάφραση Chiensis)

ΧΑΙΝΤΕ ΧΟΥΡΔΕ!

Τε νεάδι im Lipe Chabaniidi

'Εγώ 'μαι μὲ Πασιᾶ γενιά
Κι ἔχω Βεζύρη φίλο,
Κεντίδες ἔχω γειτονιά,
τὶ γ' ἀγαπᾶ ἡ Κοντύλω.

Βούκινα παίρνω τὸ βροντῶ,
ντελάπι καὶ τὸ κράζω,
τὸ ψαίλνω μ' ἥχους ἔκατο,
μὲ τρουμπονιές τὸ σκάζω
σ' ὅπιον σωπαίνει εἴτε λαλεῖ
εἴτ' ἀγρικᾶ ἡ κουφαίνει,
τί τῆς Κοντύλως τὸ φίλι,
μωρὲ παιδιά, ζουρλαίνει.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητικὴ μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

(Συνέχεια)

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Μωρόλογος, θαρρῶ, νάποδειχτῶ δὲν πρέπει,
Μόν' σὰν τοῦ κχραβίου ἐπιδέξιος τιμονιέρης
Ποὺ παΐζει τὰ γρωνθιά τοῦ ἀρμένου γιὰ νὰ ὄρτσάρη,
Τὴν μπόρω τῆς γλωσσοφχικῆς σου νὰ ξεφύγω.
Δοιπόν νομίζω, πῶς ἡ Κύπροδει εἰν' ἡ μόνη
Τοῦ ταξιδίου μου σωτηρία καὶ κανένας

* Η ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ».

ΑΠΟ ΤΑ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

μαζὶ τους καὶ ἡ ἀρχαία ματρική. Ἀλλοιώτερα προφέρονταν τὰ λόγια: ὅχι πιὰ μελωδικά σὰν πρῶτα, μὰ ρυθμικά. Ἡ ποιητικὴ τέχνη αὐτοπροσέρετα καὶ ὅδηγημένη, ἀπὸ τῶν πραγμάτων, καθὼς λέμε, τὴ δύναμη, ἀγκάλισσε τὸ νέο εἶδος τῆς ρυθμοτεχνίας, ὅχι πιὰ τῆς προσφιδιαῆς ή τῆς χρονικῆς οἱ μετρολόγοι μας τονικὴ καὶ λογικὴ τὴν ὄνομαζουν τὴ νέα μετρικὴ μας. Ἡ ποιητικὴ τέχνη πῆγε καὶ αὐτὴν πρὸς τὴ ζωὴ. Κ' έτσι γεννήθηκε, ἀνάμεσα στόλλα, ὁ στίχος μας ὁ ἔθνικός, ὁ πιὸ συνθιθεμένος καὶ πιὸ μεταχειρισμένος καὶ πιὸ γνώριμος, χαίδεμος ταῦτιον μας, ὁ δεκαπεντασύλλαβος. Ταῦτη δὲν καταλαβαίνει γιὰ στίχο, ἔτσι μήτε καὶ ἡ καρδιὰ μποροῦσε νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ ρυθμούς ἀρχαίους, δηλαδὴ, νεκρούς, καθὼς εἶναι ὁ στίχος:

Οὐ φησὶ χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἔγω δὲ φημι.

Ταῦτη καταλαβαίνει γιὰ στίχο τὸ ρυθμὸ σταύτων τοῦ ζετυλίγονταν:

"Ιδε, τὸ ἔκα τὸ καλὸν πάλιν ἐπανατέλλει.

Τέτοια δὲν είτανε καὶ γιὰ γνώμη τοῦ δασκαλισμοῦ στὰ χλιδαὶ ἐκατό καὶ στὰ χλιδαὶ διακόσια τόσα, μέσα στὸ Βυζάντιο, στὴν ἐποχὴ τῶν Τζέτζηδων καὶ τῶν Μανασσήδων, ὁ δεκαπεντασύλλαβος εἶτανε γεννημένος καὶ μεγαλωμένος εἴτανε, εἶτανε δὲ, τι καὶ τώρα εἶναι. Αἰδωνες ἡ ζωὴ του μετροῦσε. "Αστραρτε καὶ βροντοῦσε στὰ τραγούδια τοῦ κόσμου. Εἶχε ξαπλωθῆ καὶ στοὺς στίχους τῶν γραμματισμένων. Ἡ νέα μετρικὴ πρόσθαλε, φυσικά, ἀπὸ τὴ νέα γλώσσα. Τὸ πιὸ χεροπιαστὸ σημαδί τοῦ χαροῦ τῆς παχιεῖς γλώσσας εἶτανε ποὺ καθημερινὸν τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα. Μόλις ξλειψε ἀπὸ τὴ γλώσσα μας τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, ἔλειψε

"Αλλος θεὸς η συνθρωπος, καὶ μὲ τὰ λόγια Μιὰ χάρη ποὺ ἔκανες μὴν τὴν ὄψινες τόσα. Κι ἀν τετραπέρατο ἔχεις νοῦ, μὲ πεισματάρης Δὲ θεὶς νὰ παραδεχτῇ, πὼ; οἱ σαίτες Τοῦ ἔρωτας οἱ δέλδευτες οἱ ἐνιγκασσαν νὰ σώσης Τὸ κορμί μου· κι δικαὶος δὲν τὸ πολυκτάζω, Γιατὶ σπῶς κι σὲ μ' ὀφέλησες, ζημία δὲν είται. Μὲ μὲ τὸ παραπάνου στόχῳ ξεπληρώσει Καθὼς θὰ σου ἀποδείξω: Πρώτ' ἀπ' ἔναν τόπο Βάρβαρο, σ' ἐλληνικὴ γῆ μένεις δπου Τ' εἶναι δίκαιοι ἔμαθες καὶ κατὰ τοὺς νόμους Κι δχι κατὰ τῶν δυνατῶν νὰ ζήσῃ τὴ γνώμη. "Τοτερά ἐδοξάστηκες οἱ δῆλη τὴν Ἐλλαδας! Κι δλοις σοφὴ σὲ λέν, ἐνῷ στῆς γῆς ἔκανεν Τὴν ἀκρη ἀν ζούσες δὲ θὲ σ' ἔξερε κανένας. Καλλιο χρυσάφι σπίτι μου νὰ μὴν ὑπάρχῃ, Μηδὲ γλυκύτερα νὰ ψέλλω ἀπ' τὸν Ὁφελός Τὸ κάθημε μου καλὸ πασίγνωστο ἀν δὲ γίνει. Κ' εἶπε γιὰ τοὺς κόπους μου τόσα, τὶ ἐστὶ πρώτη Τὸ θέλησες νὰ παροχθεῖμε μὲ τὰ λόγια· Μὲ δσα γιὰ τοὺς βασιλικούς μου γάμους εἶπες Θὲ σου πρωταποδείξω, ἔγω σορδε πῶς είμουν, "Τοτερά μετρημένος, καὶ κατόπι φίλος Καὶ τῶν παιδιῶν μου καὶ δικός σου ἀπὸ τοὺς πρώτους, Μόνο ήσυχη δικοῦ: Φεύγοντες ἀπὸ τὰ μέρη Τῆς Ἰωλκὸς σὲν ἥρθε ἔδω, μαζὶ τραβιώντας Συμφορές ἀβάσταχτες, τί καλύτερο θέλλο Μπορούσες γνώρω ἔγω, παρὰ ὁ καταδιωχμένος Γυναίκας μου νὰ πέρω τὴ Βασιλοπούλαι; "Οχι, δπως ἀπ' τὴ ζήλια σου τὸ λέσ, μισῶντας 'Εσένανε καὶ ζεπαρμένος ἀπ' τὸν πόθον "Αλλη γυναίκα νάπολαφω, οὗτε γιατὶ ἔχω Τόση βίκ πολύτεκνος νὰ γίνω· ἐπούτα Ποὺ ἀπόχτησε μ' ἀρκούν καὶ δὲν παραπονείμαι. Ησηρά ἐπαντρεύτηκε γιὰ νὰ καλοπερνοῦμε Καὶ νὰ μὴ ζούμε στερημένοι, ἐπειδὴ ἔξω Πώς τοὺς φτωχούς δὲν ἀπομένεις οὔτ' ἔνας φίλος. Κι δπως ἔγω, βασιλικὰ καὶ τὰ παιδιά μου Νὰν τάναθρέψω καὶ νὰ ζήσω εύτυχημένος Σὲν βασιλόπουλακ χ' ἔκειν' ἀφοῦ θὲ ζούνε, "Ισόνομας μὲ τὰ παιδιά πουν θέποχτήσω. Γιατὶ θέλλα τέκνα ἐστὶ νὰ κάνης τὶ τὰ θέλεις: 'Ενῷ ἔγω μὲ τὰ παιδιά τὰ νέα θὲ ὀφελήσω Τὰ πρῶτα μου· λοιπὸν κακὰ ἔχω λογαρίσσει; *Αν δὲν ζήλευες, ποτὲς δὲ θέλεις σχι. Μὲ εἰσαστε στενοκέφαλες τόσο οι γυναίκες Ποὺ δσο περνάτε μὲν τὸν θύτρα τακριασμένα Νομίζετε πώς δλα τάχετε μ' ἀν τύχει

ΠΩΣ ΤΟΝ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟ

"Ιδε τὸ ἔκα τὸ καλὸν πάλιν ἐπανατέλλει.

Στὰ χλιδαὶ ἐκατό καὶ στὰ χλιδαὶ διακόσια τόσα, μέσα στὸ Βυζάντιο, στὴν ἐποχὴ τῶν Τζέτζηδων καὶ τῶν Μανασσήδων, ὁ δεκαπεντασύλλαβος εἶτανε γεννημένος καὶ μεγαλωμένος εἴτανε, εἶτανε δὲ, τι καὶ τώρα εἶναι. Αἰδωνες ἡ ζωὴ του μετροῦσε. "Αστραρτε καὶ βροντοῦσε στὰ τραγούδια τοῦ κόσμου. Εἶχε ξαπλωθῆ καὶ στοὺς στίχους τῶν γραμματισμένων. Ἡ νέα μετρικὴ πρόσθαλε, φυσικά, ἀπὸ τὴ νέα γλώσσα. Τὸ πιὸ χεροπιαστὸ σημαδί τοῦ χαροῦ τῆς παχιεῖς γλώσσας εἶτανε ποὺ καθημερινὸν τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα. Μόλις ξλειψε ἀπὸ τὴ γλώσσα μας τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, ἔλειψε

καὶ σημάνεις! Ο δεκαπεντασύλλαβος, καθὼς είπαμε, ζούσε καὶ ἔκθιζε, καὶ τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε, παρὰ μὲ ποίηση δυνατὴ καὶ σοφή, ποὺ θέρχονταν κ' ἔκεινη, ἀγαλλιας ἀγαλλιας πάντα, ἀνίσως καὶ δὲν τῆς ἔφραζαν πάντα τὸ δρόμο οι δάσκαλοι. Είταν ὁ νέος μας ὁ στίχος δπως είναι κ

Καὶ εἰς ταράξει κάποιαι συμφορὰ τὴν κλίνη,
Καὶ τὰ πιὸ ὀφελιμώτερα θυρρεῖτ' ἐνάγτια.
Κάλλιο νόποχούσαμε τὰ παιδί ἀπὸ ἀλλούθε
Καὶ νὰ μὴν εἴχε γεννηθῆ γυναῖκα, τότες
Κακὸ κανένας δὲ θὰ γνώριζει οἱ ἀνθρώποι..

ΧΟΡΟΣ:

Ίσσονα, τὰ λόγια σου εἰνὶ ὄμορφοστοι: σμένω
Μ' ἀθλητὰ μου σοῦ τὸ λίω καὶ μάθε τὸ ἀπὸ μένα,
Πῶς τὴ γυναῖκα ἀφίνοντας δὲν ἔχεις δίκιοι ἔνα.

ΜΗΔΕΙΑ:

Σὲ πολλὰ μὲ τοὺς πολλοὺς βέβαια δὲν ταιριάζω.
Λοιπόν, θυρρᾶ ἐνὸς ἀδικου, ποὺ ἐπλάστη λόγια
Περίτεχνα νὰ λέη, τοῦ ἀξίζῃ τὸ τιμωρία
Μεγάλη, γιατὶ ἔφροντας πῶς μὲ τὴ γλώσσα
Τάδικα μπορεῖ νὰ εὐκολοσκεπάζῃ, θάρρος
Νὰ κακουργῇ ἔχει, μὰ σερδὸς πολὺ δὲν εἴνε.
Ἐτοι καὶ τόρα ἐσὺ μὴν ἔργεσαι μὲ γλώσσα
Τοργεμένη νὰ μοῦ εἰπῆς ἀπιδέξους: λόγους,
Γιατὶ ἔνας λόγος μου μπορεῖ νὰ σε βουλάνῃ
Σὺ ἀν δὲν εἰσουν δολερός, νὰ μὲ καταφέρῃς
Πρὶν τοῦ γάμου σου ἔπειπε, δίχως νὰν τὸ κρύθης.

ΙΑΣΟΝΑΣ:

«Καλὸ θὰ κάνηρα» βέβαια θθλεγες, ἀμας
Σοῦ πρόδεγχ τὸ γάμο μου, ἀφ' οὗτε τόρα
Τὴ μανιασμένη σου καρδία δὲν πρεγαύι: ἔχεις.

ΜΗΔΕΙΑ:

Δέ σ' ἔφρατος' ἑτοῦτο ἀλλὰ στὰ γερατεῖς σου
Πύνοικα νέχηρε βάφθαιρη, νηροτή σου τῶγει!

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Βάλ το στὸ νοῦ σου τὸ λοιπόν, πῶς δὲν ἔπειρε
Τοῦ Βασιλέως τὴ θυγατέρα, ποὺ ἔχει τόρα,
Γιατὶ ἀθλεκ γυναῖκα ἀλλὰ νὰ σώσω ἔσενα
Κι, δπως σοῦ εἰπ', ἀδέλφικ νὰ δώσω τῶν παιδιῶν μου
Ἐγγόνους: Βασιλειά, θεμέλιο τοῦ σπιτιού μου.

ΜΗΔΕΙΑ:

«Ἄς λεψί' ἡ εὔτυχη! ἀν θάν' κίτια λύπης,
Κι ἀς λεψίη ὁ πλοῦτος τὴν καρδία μου ἀν φαρμα-
[κώσει.

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Γιὰ νὰ φανῆς πιὸ μυαλωμένη, παρασκάλει
Νὰ μὴ νομίζης τὰ καλά, πῶς φέρουν λύπη,
Κ' ἡ εὔτυχη σμένη, δύστυχη νὰ λές πῶς εἶσαι.

ΜΗΔΕΙΑ:

Περιγέλλεις ἀφοῦ ηύρεις σὺ νὰ καλοπεράσῃς,
Ἐνῷ ἔγω παντερημη φεύγω ἀποδιωχμένη!

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Σ' ἥθελες καὶ τἀπαθεῖς μ' ἀλλον μὴν τὰ βάζης.

ΜΗΔΕΙΑ:

Μήπως γιατὶ σ' ἐπρόδωσα κι ἀλλον ἔπειρε;

τριχρόνους», καὶ δὲν ἀκολουθάει κανένα κανόνα, καὶ δὲν
ἔχει καμιὰ τέχνη. Καὶ ὁ βαθυτάχαστος Βιζαντίνος,
μυρολογῶντας τὰ χαρένες μυριαγαστημένα του δίχρονος
καὶ τρίχρονος, σπαραχτικά ἔφωνάζει:

Οὕτω τὸ καλὸν ἔξαπέτει τοῦ βίου,
Οὕτω κατεκράτησεν ἡ χυδαιότης!

Καθὼς καὶ τώρα μὲ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας, ἔτοι
καὶ τότε μὲ τὸ ζήτημα τοῦ στίχου, οἱ σχολαστικοὶ
μᾶς δείχγουν πῶς τὰ πράγματα τὰ βλέπουν πάντα ἀπὸ
τὴν ἀνάποδη.

Δὲν αἰσθάνονται τὸ μάγεμα τῆς ἰδέας τοῦ θαυμα-
χαράζει καὶ ἀγάλικ ἀγάλικας ἔρειπλωνται. Τὴν ἀλή-
θεια τὴν νομίζουν κρίμα ἔκει ποὺ εἰνὶ εὑρεγέτημα, καὶ
σημαδί καταστροφῆς, ἔκει ποὺ εἶναι ζωῆς ἀρχή. Τὰ
ἀρχαῖα συντελεσκοῦ ὅτι γραμμένο τοὺς εἶτανε νὰ συ-
τελέσουν. Κάμανε καὶ ἔκομαν. Καὶ περνῶντες καὶ μὲ
τὴν ἀρδεια πιάνουν τὸν τόπο τους τὰ νέα, ἀπλέρω
ἀκόμα, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔκαμαν ὅτι πρέπει νὰ κάμουν,
ἀλλὰ ποὺ γι' αὐτὸν ἵστοσ ἔρχονται γιὰ νὰ κατερθώ-
σουν κ' ἔκεινας ὅτι τοὺς εἶναι διωρισμένο. Γι' αὐτὸν πρέ-
πει τὴν ἀγάλικ μάκια νὰ τὴν ἀνοίξουμε πρὸς τὰ κα-
νούρια, ποὺ δὲν ἔριναν ἀκόμα, ποὺ δὲν περάσανε, μὰ
ποὺ γίνονται ὀλοένας καὶ γι' αὐτὸν ζητῶντες τὴν βοήθεια
μας. «Ἐτοι καὶ ἡ νέα γλώσσα, ἔτοι καὶ ὁ νέος στίχος.
Ἴσσα ἕστι ἡ παλιὰ γλώσσα ἔδωκε κάθε τι ποὺ

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Γιατὶ ἐβλαστήματε τρομερὰ τοὺς Βασιλεῖδες.

ΜΗΔΕΙΑ:

Κ: ἐδο τὸ σπιτικό σου βλαστημάτω καὶ τόρα!

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Δὲ νὰ καθήσω ἔδω νὰ στήσω δικαστήριο

Γιὰ τόσα λόγια μόνο ἀν θές γιὰ τὰ παιδιά σου

«Η καὶ γιὰ σένα πρὶν ξενητευτῆς εἰπές μου

Χρήματα νὰ σου δώσω ἀφθονα, δι τι θέλεις.

Καὶ γράμματα νὰ σὲ καλοδεχτούνε οἱ ἀδικοὶ μου

Φίλοι· κι ἀν δὲν τὰ θές, χαίρεντα τάχεις·

Μ' ἀν πάθεις τοὺς θυμοὺς πιὰ, κερδισμένη βρυχίνεις.

ΜΗΔΕΙΑ:

Μήτε σημόνουμε δικούς σου φίλους· μήτε

Καὶ τὸ παραμικρὸ δεχόμαστε ἀπὸ σένα·

Γιατὶ τὰ δῶρα τῶν κακῶν δὲν τριμερίουν.

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Κ' ἔγω λοιπὸν μαρτύρουμε τοὺς ἀθανάτους,

Πῶς θέλοντας μὲ κάθης τρόπο νὰ βοηθήσω

Σένα καὶ τὰ παιδιά, δὲ στέργεις τάγαθά μου,

«Ἐνῷ καταφρονᾷς τοὺς φίλους μου ἀπὸ πεισμά-

Γι': αὐτὸν τὰ τρισγειρότερα θὲ νὰ τραβήξῃς.

(Φεύγει)

ΜΗΔΕΙΑ: (ἐνῷ φεύγει δ' Ιάσονας)

Καρός νὰ πῆς· γιατὶ σὲ συνεπαίρνεις ὁ πόθος

Μάκρου ἀπὸ τῆς γιόνυφης τὸ σπίτι· ἐνόσω μάνεις·

Τρέψα στὶς χαρές σου· ὁ θέδος γιατὶ ίσως θέλεις·

«Ἐτοι ποὺ ἐσὺ παντρεύεις νὰ μετανοιώσῃς.

ΧΟΡΟΣ:

Στροφή :

Πολλὲς οἱ Ἀγάπεις σὰν ἔρθουν

Παλληναρία καὶ δόξα διώγυνουν.

Μὲ ἡ Ἀφροδίτη πραγματή

Σὰν ἔρθεις, ἀλλη Θεὰ καλὴ

Χαριτωμένη δὲν εἰνὶ ἀλλη·

Ποτέ, ὡ ποτές, θεὰ μεγάλη,

«Ἀπὸ τὰ χρυσά σου τὰ δοξάρια

Βαμμένη στὴν ἐπιθυμία

Σαΐτ' ἀλάθευτη, οὔτε μία,

Μὴ ρίξῃς μου στὰ φυλλοκάρδια.

'Αντιστροφή :

Σκέπτη μου ἀς εἶνε ἡ ἐντροπή,

Πανόρια δῶρο τῶν θεῶν·

Κ' ἡ Ἀφροδίτη τὸ τρομερή

Ποτὲ ἀς μὴ ρίχνει τῶν θυμῶν·

Μαλλώματα κι ἀχόρταγες

Φιλονικίες πληγόναντας

Μ' ἀλλου συντρόφου ἐπιθυμίας

Ἐπὶ παντερεμένης τὴν καρδία·

Παρά, τιμῶντας γωριστά,

Ταντρόγενα τὰ ταιριασμένα,

Νὰ τὰ βοηθάρη στοχαστικά,

Νὰ ζούνε πάντα ἀγαπημένα.

Στροφή :

Πατρίδης μου, σπιτάκι μου, ἀπετατες

Ξενητεμένη νὰ μὴ καταντήσω·

Ζωὴ ἀνυπέρορη κι ἀπέραντη·

Βαριοστεγάνοντας νὰ ζησω·

Θάνατος, νὰ σφαλίσῃς ὁ θάνατος

Τὰ μάτια μου πρὶν δούγε τέτοια μέρας·

Νὰ χωριστής ἀπὸ τὴν πατρίδα σου

Δὲν εἶνε συμφορὰ μεγαλειτέρα.

'Αντιστροφή :

Τὸ εἰδόχει μὲ τὰ μάτια μας, δὲν μας τὸ εἰπον ἀλλες

«Ἄν καὶ σὺ τόσες ἐπαθειας συμφορές μεγάλες,

Κανεὶς δὲ σὲ συμπόνεσε φίλος σου εἴτε ξένος!

«Ἐτοι ἀδιπότε νάραντη παρκπεταμένος

Τόσο εύκολα ὁ ἀγάριστος, ποὺ ἀρίνει τοὺς δικούς του

Πρὶν μὲ τῆς σκέψης τὸ κλειδί διάπλατον ξενείηρη ὁ νοῦς

[του]

Ποτὲ ἔνας τέτοιος, φίλος μου δὲ θάνε ἀγαπημένος.